

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 309/06-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti M. L. – E., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., Ž., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 110/01, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. L. – E., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 110/01 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Zvolen **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 110/01 **k o n a l** bez zbytočných priet'ahov.

3. M. L. – E., **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 150 000 Sk (slovom stopäťdesiat'tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Zvolen **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Zvolen je povinný uhradiť M. L. – E., trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. D. K., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 309/06 z 21. septembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. L. – E. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 110/01.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 6. októbra 2000 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o náhradu škody vo výške 380 446 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd v máji 2003 nariadil vypracovanie kontrolného znaleckého posudku a od tejto doby vo veci nepojednával.

Sťažovateľ sa podaniami z 24. augusta 2005, 18. septembra 2005, 3. septembra 2005 a 20. marca 2006 adresovanými predsedníčke okresného súdu sťažoval na prietahy v predmetnom konaní. Predsedníčka okresného súdu na jeho sťažnosť reagovala „s odvolaním sa na nečinnosť súdneho znalca“.

Ostatný úkon vo vzťahu k sťažovateľovi okresný súd vykonal 21. apríla 2006 a opäť do dňa podania ústavnej sťažnosti v tejto veci nekoná.

Podľa sťažovateľa okresný súd svojím postupom v tejto veci porušuje jeho právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože v predmetnej veci *„bez dôvodne nekoná po dobu skoro troch rokov, a keď spor trvá už šesť rokov“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 110/01 porušené, a prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk.

3. Podanú sťažnosť doplnil právny zástupca sťažovateľa podaním zo 14. septembra 2006, v ktorom požadované primerané finančné zadost'učinenie odôvodnil tým, že *„sťažovateľ podnikal výhradne s predmetným motorovým vozidlom. Za nekvalitnú opravu zaplatil odporcovi čiastku 62 324,- Sk. Poškodením vozidla v zahraničí nekvalitnou opravou vznikla mu škoda v rozsahu 380 445,- Sk. Vozidlo bolo zakúpené z úveru a z dôvodu opravy bolo prevádzky neschopné a nezarábalo na splátky. Sťažovateľ, pre mimosúdne nepokovanie sa, hradil súdne poplatky a znalecké trovy. Tieto skutočnosti značne ovplyvnili jeho podnikateľské aktivity, ale i život v rodine, keď musel riešiť spôsobené finančné straty, ktoré mu vznikli už v roku 1999.“*

Právny zástupca sťažovateľa súčasne v tomto podaní požiadal aj o priznanie trov právneho zastúpenia v sume 15 900 Sk.

4. Okresný súd na základe výzvy ústavného súdu z 18. októbra 2006 zaujal stanovisko podaním sp. zn. Spr 2308/06 z 24. októbra 2006 (doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2006), v ktorom uviedol, že *„Spis Cb 110/01 Okresného súdu vo Zvolene sa od 1. 8. 2003 nachádza na Ústave súdneho inžinierstva Ž., kde bol zaslaný na vypracovanie znaleckého posudku.“*

Preto sa k sťažnosti neviem v súčasnosti vyjadriť a nemôžem zaslať ani spis.

Vrátenie spisu z Ústavu súdneho inžinierstva Ž. vyžiadam a po oboznámení sa s jeho

obsahom sa k veci vyjadrím. “.

5. Právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k vyjadreniu okresného súdu podaním z 5. decembra 2006 (doručeným ústavnému súdu 7. decembra 2006), v ktorom sa uvádza:

„... V plnom rozsahu trváme na... prijatej sťažnosti. Do dnešného dňa od jej podania... sa nič nové v spore neudialo. ... Okresný súd od podanej žaloby ponechal navrhovateľa v právnej neistote, keď vo veci do dnešného dňa právoplatne nerozhodol. K doručenej nám odpovedi predsedkyni Okresného súdu... chceme uviesť nasledovné: Úlohou Okresného súdu bolo zabezpečiť znalecké dokazovanie. Za nečinnosť znalca súd nesie plnú zodpovednosť s možnosťou využitia procesných prostriedkov... i určenia iného znalca. ... Dodnes sú podľa nás naplnené podmienky v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a konanie súdu je podľa nás možné hodnotiť ako zbytočné prietahy v spore. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca. ...“

6. Okresný súd podaním sp. zn. Spr 2308/06 z 13. marca 2007 (doručeným ústavnému súdu 26. marca 2007) oznámil ústavnému súdu, že *„... vyjadrenie k sťažnosti Vám v súčasnosti nemôžem zaslať, nakoľko Znalecký ústav Ž. náš spis Cb 110/01 stratil a musí sa vykonať rekonštrukcia spisu. Po rekonštrukcii spisu sa k sťažnosti vyjadrím. ...“*. Uvedené doložila listom riaditeľka znaleckého ústavu... z 2. marca 2007, z ktorého vyplýva, že *„... uvedenej veci Vám bohužiaľ musíme oznámiť, že predmetný spis bol stratený. Náš ústav vyvinul maximálne úsilie, aby tento spis bol nájdený, ale bohužiaľ sa nám to nepodarilo. Z tohto dôvodu v tejto veci ani zatiaľ nemôžeme vypracovať znalecký posudok. Ďalej Vám oznamujeme, že náš ústav nevlasťní žiadne podklady, ktoré by mohli viesť alebo napomôcť k rekonštrukcii predmetného spisu. “*.

7. Na urgenciu ústavného súdu z 13. augusta 2007 okresný súd v podaní sp. zn. Spr 529/07 z 3. septembra 2007 uviedol, že *„žiadaný spis Cb 110/01..., ani vyjadrenie k veci Vám zatiaľ doručiť nemôžem. Tak ako som oznámila v liste z 13. 3. 2007 spis stratil Znalecký ústav súdneho inžinierstva..., čo nám oznámil 7. 3. 2007. V súčasnosti*

stále prebieha rekonštrukcia spisu a účastníci boli vyzvaní... na zaslanie všetkých rovnopisov podaní a rozhodnutí vydaných v konaní.

Doposiaľ žiadne podklady súdu doručené neboli. Po rekonštrukcii spisu sa k sťažnosti vyjadrím a spis Vám zašlem. Vybavovanie veci sledujem.“.

8. Ústavný súd (súdna tajomníčka senátu, pozn.) v rámci úradného záznamu z 3. januára 2008 u odporcu zistil, že „... v súčasnosti ešte prebieha rekonštrukcia spisu sp. zn. Cb 110/01. Posledným úkonom okresného súdu, ktorý bol v uvedenej veci vykonaný, je urgencia právneho zástupcu zo 14. novembra 2007 na doloženie chýbajúcich dokladov. Právny zástupca urgenciu v odbernej lehote na pošte neprevzal a zásielka bola vrátená okresnému súdu, ktorý opätovne vyzve právneho zástupcu na zaslanie chýbajúcich dokladov.“.

9. Ústavný súd (súdna tajomníčka senátu, pozn.) v rámci úradného záznamu z 26. marca 2008 u odporcu zistil, že „...v uvedenej veci... právnenému zástupcovi – JUDr. D. K. bola uznesením uložená poriadková pokuta za nedoručenie dokladov pri rekonštrukcii spisu... JUDr. D. K. sa odvolal... v priebehu 13. týždňa t. r. bude zaslaný spis Krajskému súdu v Banskej Bystrici z dôvodu odvolania JUDr. D. K.“.

10. Podaním z 9. júna 2008 (doručeným ústavnému súdu 13. júna 2008) právny zástupca sťažovateľa oznámil ústavnému súdu, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 55/2008 z 30. apríla 2008 bolo zrušené rozhodnutie o uložení pokuty okresným súdom, čo doložil aj predmetným uznesením krajského súdu.

11. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný

robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o náhradu škody tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej stránke hodnotiť ako zložité. Ústavný súd pripúšťa skutkovú zložitosť veci s poukazom na to, že vo veci bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie. Žiadna skutková zložitosť veci však v danom prípade nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania, navyše keď od nariadenia kontrolného znaleckého dokazovania (do rozhodovania ústavného súdu) uplynulo viac ako 5 rokov.

2. Správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd konštatuje, že správanie s'ťažovateľa neovplyvnilo doterajšiu dĺžku predmetného konania. Naopak s'ťažovateľ na nečinnosť okresného súdu viackrát okresný súd upozornil a žiadal zjednať nápravu.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Z priebehu napadnutého konania, tak ako je opísaný v s'ťažnosti, jej prílohách a vyjadreniach okresného súdu vyplýva, že s'ťažovateľ 6. októbra 2000 podal okresnému súdu návrh na začatie konania o náhradu škody v sume 380 446 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd v máji 2003 nariadil vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Sťažovateľ sa viacerými podaniami (z 24. augusta 2005, 18. septembra 2005, 3. septembra 2005 a 20. marca 2006) adresovanými predsedníčke okresného súdu sťažoval na prieťahy v predmetnom konaní, avšak bezvýsledne. Znalecký ústav súdneho inžinierstva podaním zo 7. marca 2007 oznámil okresnému súdu, že predmetný spis sa stratil. Od tej doby okresný súd vykonáva rekonštrukciu spisu (ktorá nebola v čase rozhodovania ústavného súdu ukončená, pozn.).

V súhrne konanie na súde prvého stupňa trvá zatiaľ takmer osem rokov, pričom od mája 2003, keď okresný súd nariadil vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, sa konanie vyznačuje nečinnosťou vo veci spôsobenou nečinnosťou znalca, následnou stratou predmetného súdneho spisu a jeho následnou rekonštrukciou, ktorá ku dňu rozhodovania ústavného súdu nebola ukončená. Strata súdneho spisu, pokiaľ vyplýva z činnosti štátneho orgánu, t. j. nielen súdu, ale tiež napr. znalca, nemôže ísť „objektívne vzaté“ na ujmu účastníka, ktorý sa v súdnom konaní domáha ochrany svojich práv. Rovnako potom ani obdobie, počas ktorého je spis rekonštruovaný, nesmeruje zo strany súdu „objektívne vzaté“ k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej tých práv, kvôli ktorým sa osoba (sťažovateľ) obrátila na súd, aby o jej veci rozhodol.

Všeobecný súd vzhľadom na jeho povinnosť organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie, zodpovedá za adekvátne a účelné využitie procesných prostriedkov, ktoré mu na tento účel zákon zveruje aj vo vzťahu k súdnemu znalcovi. Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu znalca vrátane správneho, vecného a zrozumiteľného vymedzenia jeho úlohy (III. ÚS 111/01). O prieťahoch v súdnom konaní možno podľa názoru ústavného súdu hovoriť aj vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale tiež „rýchlej“ ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak k ich použitiu siahne vtedy, keď je ich skutočný príspevok (účinnok) k dosiahnutiu tohto účelu súdneho konania vylúčený, prípadne je značne minimalizovaný (I. ÚS 57/97).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo zaručené podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa môže realizovať len prostredníctvom takého konania (činnosti) súdov, ktoré smeruje k odstráneniu právnej neistoty, kvôli ktorej sa občan obrátil na orgán súdnej moci. K zbytočným priet'ahov v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu, ale aj takou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, teda k právoplatnému rozhodnutiu vo veci, s ktorou sa obrátil na súd. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. II. ÚS 64/99, I. ÚS 98/99, I. ÚS 10/98, I. ÚS 70/03).

Podobne ústavný súd opakovane uviedol, že správanie štátneho orgánu, ktoré zapríčiňuje zbytočný priet'ah, sa obvykle prejavuje nečinnosťou orgánu s právomocou konať o veci. Pre splnenie účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je však právne významné akékoľvek správanie štátneho orgánu. To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48 ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (II. ÚS 33/99, III. ÚS 174/02).

Uvedený postup okresného súdu spôsobujúci zdĺhavosť namietaného konania, a to od mája 2003 (nečinnosť znalca a následná strata súdneho spisu) nevykazoval podľa názoru ústavného súdu znaky plynulého a efektívneho konania, a teda bol konaním so zbytočnými priet'ahmi.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že postup okresného súdu spočívajúci v nečinnosti a neefektívnej činnosti viedol k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu (čl. 127 ods. 2 ústavy), aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 200 000 Sk z dôvodov uvedených v sťažnosti (jej doplnení). Poukázal najmä na to, že škodou, ktorá mu vznikla a ktorej náhrady sa domáha v namietanom súdnom konaní, mu bola spôsobená materiálna ujma, ale uvedené „... skutočnosti značne ovplyvnili jeho podnikateľské aktivity, ale i život v rodine, keď musel riešiť spôsobené finančné straty, ktoré mu vznikli už v roku 1999“.

Cieľom finančného zadost'účinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. Cb 110/01, ktorá, ako už bolo uvedené, predstavuje ku dňu vydania tohto nálezu takmer osem rokov, z ktorej bol okresný súd nečinný viac ako päť rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 150 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. D. K., ktoré si vyčíslil a uplatnil za dva právne úkony po 7 950 Sk v sume 15 900 Sk (uvedený výpočet nebol správny, pozn.). Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 970 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 178 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Trovy právneho zastúpenia vrátane režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 6 296 Sk.

Ostatné podania právneho zástupcu v predmetnej veci doručené ústavnému súdu 14. septembra 2006 (malo byť súčasťou sťažnosti, pozn.), 25. októbra 2006, 7. decembra 2006, 11. januára 2008 a 25. marca 2008 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na ich obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podania relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu za ne nepriznal.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2008